

Dictada occitana nò 4

Lo 27 de genièr de 2001

Lo tèxte es un tròç del libre de Cristian Laus, *Los Uèlhs de l'anhèl*
(IEO Edicions, 1999, « Atots » nò 139, pp. 60-63)

Me sembla lo veire aquel mainatge blondinèl, de la cara doça, que ven de dintrar en seisena: un faudal negre botonat per costat, que tomba sus de cauças cortas, de sabatons gròsses amb de longs correjons.

(36 mots)

(Aicí s'arrèstan los pichons.)

La jornada d'escòla èra reglada pel roncadís agre de l'esquila que començava, d'ivèrn coma d'estiu, a sèt oras manca un quart.

(61 mots)

(Aicí s'arrèstan los collegials.)

A cinc oras èra l'estudi long fins a las sèt. Ne profechàvem per far lo gròs de nòstre trabalh d'escòla e lo mèstre repetidor, qualche ensenhaire reconvertit o un estudiant tardièr, nos podiá ajudar se caliá.

(99 mots)

(Aicí s'arrèstan los liceans.)

A sèt oras, sabiam pas perqué, l'estudi contunhava mas amb un segond pion, coma se lo primièr, tròp alassat, aviá besonh de relèva. Mas nosautres, infatigables, contunhàvem d'arreu fins a sèt e mièja ont l'esquila tindava d'un biais mai gaujós per nos convidar al sopar.

(148 mots)